

La Sijjema

Argumente të veçantë për Ringjalljen

[Stacioni i dytë arabisht i ‘Fjalës së Njëzet e Dy’
dhe baza e ‘Fjalës së Dhjetë’]

Me Emrin e Allahut, të Gjithëmëshirshmit, Mëshirëplotit.

Të gjitha lavdërimet qofshin për Allahun, për Ekzistencën e domosdoshme dhe Unitetin e të Cilit të gjithë atomet dhe përbërësit e universit dëshmojnë me gjuhën e pafuqisë dhe varfërisë së tyre (para Zotit). Paqja dhe bekimet qofshin për profetin e Tij, zbuluesin e sekreteve të krijimit dhe çelësit për shenjat e Tij (ekzistencën dhe unitetin e Zotit xh.sh) dhe bekimet qofshin mbi vëllezërit e tij prej profetëve dhe mesazhierëve, dhe mbi melekët –engjëjt– më të afërt me Allahun, dhe mbi shërbëtorët e drejtë të Zotit xh.sh midis banorëve të qiejve dhe tokës.

Mësoje, o shok që natyralizmi dhe shkakësia të kanë mbyllur derën e dhënies së falënderimeve (ndaj Krijuesit) dhe të kanë hapur derën e të përshkruarit oratkë Atij. Sigurisht, të përshkruarit ortakë me Allahun dhe mosbesimi tek Ai bashkë me mosmirënjohjen ndaj Tij mbështeten mbi pamundësi të panumërta. Midis atyre pamundësive, shqyrto vetëm këtë sa vijon:

Në qoftë se një jobesimtar zgjohet nga intoksikimi i injorancës dhe të mund të mendojë rreth mosbesimit të tij në dritën e njohjes së vërtetë shkencore, ai do të detyrohej të pranonte e njihte se ai ia kishte atribuuar një grimce të vetme të vockël detyra e funksione të padurueshme e të papërballueshme për të. Ai do të duhej të pohonte që ka pranuar se çdo atom paska miliona aparatura e makineri në të dhe

mjeshtëri të tilla të jashtëzakonshme si të prodhonte të gjitha hollësitë e artit të përfshira në të gjitha krijesat. Sepse, çdo molekulë ajri, për shembull, mund të futet tek të gjitha bimët, lulet, pemët dhe frutat, dhe punon atje. Në qoftë se ti nuk do të pranoje se ajo punon e funksionon në emrin e të Vetmit Unik në dorën e të Cilit është mbretërimi i të gjitha gjërave, ty do të të duhej të pranoje se ajo –molekulë ajri– të njëjtte çfarëdo lloj gjëje tek e cila ajo futet me të gjithë trajtëzimin e saj, funksionet dhe veçoritë.

Shqyrto një frut të vetëm: ai është miniatura e të gjithë pemës, dhe bërthama e tij është si faqja ku e gjithë historia e jetës së pemës është e skalitur. Madje fruti shikon të gjithë pemën, ka lidhje me të gjithë anëtarët e llojit të tij dhe madje me të gjithë tokën. Për shkak të kësaj, në sajë të madhësisë së artit dhe kuptimit që përmban, një frut është aq i madh sa toka në art. Prandaj, Ai i Cili sjell në ekzistencë një frut me artin dhe kuptimin që ai ka, padyshim Ai mund të sjellë tokën në ekzistencë dhe e drejton atë.

Sa çudi për kafirin mohues! Si pretendon ai të ketë mendje dhe zgjuarsë ndonëse me mohimin e tij ai është i mbushur me marrëzi e idiotizëm?!

Mësoje! Çdo gjë ka dy aspekte: njëri është aspekti i saj i ndjeshëm fizik ose forma apo trupi, i cili si një mantel pritet, modelohet sipas masave të përcaktuara nga funksionet dhe qëllimet e caktuara për të në jetë. Tjetri është aspekti i saj jomaterial i përbërë nga përmbledhja e formave që ajo ka marrë gjatë rritjes së saj në rrjedhën e kohës. Ky është si një rreth i formuar nga diçka me dritë të bashkëngjitur tek njëra maje –anë– duke u rrotulluar me shpejtësi rreth vetvetes. Ky aspekt jomaterial i diçkaje është nga njëri aspekt historia e jetës së saj i paracaktuar nga Kaderi, të cilin ne e quajmë në gjuhën e përditshme ‘fati’ ose paracaktimi i gjërave. Ndërsa lidhur me aspektin e tij material ose jomaterial, ndodhen qëllime të urta për ekzistencën e jetës së gjithçkaje. Aspekti material i diçkaje kërkon fuqi, ndërsa është Kaderi ai që paracakton formën dhe rritjen e saj. Domethënë, Kaderi e skicon në vija të përgjithshme diçka ose bën planin e saj sipas qëllimeve që Urtësia ka caktuar për të, dhe Fuqia e ndërton atë sipas atij plani.

O Mosbesimtar! Kur ti i referohesh njohjes së vërtetë shkencore dhe të vërtetës, mosmirënjohja jote dhe mosbesimi do të të detyrojnë ty të pranoje se çdo grimcë e vogël dhe çdo shkak ‘natyral’ të kishte

njohje. Ato duhet të kenë aq shumë njohje sa të ishin në gjendje të prisnin mantele aq të shumtë dhe të ndryshëm aq sa numri i gjërave, duke përfshirë madje format që ato marrin gjatë rritjes së tij.

Lëri menjandë grimcat e vockëla, madje edhe njeriu, fruti i pemës së krijimit dhe, duke supozuar se është më i fuqishmi i shkaqeve dhe më i njohuri për to me fuqinë e vullnetit më gjithëpërfshirës, edhe ai nuk mund të bëjë prerjen e një manteli të vetëm për një pemë gjembake të përshtatur siç i duhet për të duke përfshirë të gjithë anëtarët e saj, ndonëse Autori i saj i Gjithurtë, i Cili i vesh asaj gjatë fazave të rritjes së saj mantele të ripërtërirë. Ai bën për të mantele –veshje– jeshile shumë të zbukuruara dhe shumë të përshtatshme, shumë shpejt dhe me lehtësi të skajme.

إِنَّمَا أَمْرُهُ إِذَا أَرَادَ شَيْئًا أَنْ يَقُولَ لَهُ كُنْ فَيَكُونُ
فَسُبْحَانَ الَّذِي بِيَدِهِ مَلَكُوتُ كُلِّ شَيْءٍ وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ

“I lavdëruar qoftë Ai që urdhëri i Tij, kur Ai do një gjë, është vetëm se t’i thotë asaj: “Bëhu”, dhe ajo është bërë në çast!

Kështu pra, i Lavdëruar qoftë Ai dhe i Lartësuar mbi gjithçka që ata ia bashkojnë Atij, në Duart e të Cilit është zotërimi i çdo gjëje dhe tek Ai ju të gjithë do të ktheheni!”¹

Mësoje! Çdo gjë mban një stampë dhe vulë të veçantë të të Vetmit Unik dhe të të Kërkuarit Përjetësisht, dhe ka shenja që dëshmojnë se Ai është Autori dhe Pronari i të gjitha gjërave. Prej stampave të panumërta të Njesisë së Tij dhe vulave të Qënies së Tij i Kërkuari Përjetësisht, shiko nëse dëshiron stampën e vendosur mbi faqen e tokës në pranverë. Paragrafët vijuese të njëpasnjëshme të ndërlidhura me njëri-tjetrin do të ta shfaqin ty këtë stampë:

Në faqen e tokës ne vëzhgojmë aktet e krijimit gjithnjë origjinal e të qëllimshëm e me urtësi, akte që ndodhin me shumësi të pafundme bashkë me një mjeshtëri të bukur artistike pa të meta dhe pa mangësi. Ato ndodhin me lehtësi absolute dhe me rregull të përkryer dhe me sistem, me një shpejtësi absolute dhe pa asnjë humbje në përpjesëtim,

¹ Kur’an, Jasin, 36:82-83;

ose qëndrueshmëri ose thelbësi, në një shtrirje të pafund shpërndarjeje të species bashkë me bukurinë e pafundme të çdo individi.

Këto akte ndodhin me lirshmërinë më të madhe ose me koston më të ulët të imagjinueshme, ndërkohë që çdo individ është i çmueshëm përtej çdo çmimi, me individualitetin e secilit i dalluar përsosurisht nga një përzierje absolute, me bashkëpërgjigjen më të lartë dhe ngjashmërinë ndërmjet dhe midis specieve pavarësisht distancave të mëdha në kohë e hapësirë. Ato janë në një balancë me një ndryshueshmëri absolute me individualizëm –dallim– të përkryer të tipareve dalluese dhe veçorive në çdo krijesë ndonëse të përfutuara –të lindura– nga materiale të ngjashme ose të njëjtë, në parime strukturore dhe në organizim.

Secili nga këto paragrafe është i mjaftueshëm të shfaqë stampën e diskutuar, sepse shumësia absolute bashkë me mjeshtërinë artistike të bukur e të sistemuar është e veçantë për Atë të Vetëm, i Cili ka fuqi të pafundme dhe i Cili nuk tërhiqet dhe as pengohet nga bërja e një gjëje për shkak të bërjes së diçkaje tjetër. Lehtësia absolute me rregullin dhe sistemimin e përkryer është e veçantë për Të, për të Cilin asgjë nuk është e vështirë dhe i Cili ka njohje të pafundme. Shpejtësia e jashtëzakonshme bashkë me qëndrueshmërinë dhe përpjestimin është e veçantë për Të, fuqisë dhe urdhërit të të Cilit çdo gjë i nënshtrohet.

Shtrirja e madhe e shpërndarjes së species ndërsa duke mbajtur bukurinë e pafundme të çdo anëtar individual është e veçantë për Të, i Cili nuk kufizohet nga hapësira, por i pranishëm dhe afër gjithçkaje nëpërmjet Fuqisë dhe Njohjes së Tij. Lirësia e skajme dhe bollëku bashkë me vlerën e pallogaritshme, e pamatshme është e veçantë për Atë, i Cili është pafundësisht i Pasur dhe që administron thesare të pashtershëm.

Përzierja e anëtarëve të specieve të ndryshme, pavarësisht dallimit të plotë ndërmjet individëve dhe pa ngatërrese e pa të metë është e veçantë për Të, i Cili i shikon të gjitha gjërat dhe është Dëshmitar për to. Ai nuk pengohet nga bërja e diçkaje për shkak të bërjes së diçkaje tjetër dhe Ai dëgjon lutjen –kërkesën– e të gjitha gjërave në të njëjtën kohë pa u ngatërruar nga kërkesat.

Bashkëpërgjigjia e plotë dhe ngjashmëria në strukturë e formë midis specieve pavarësisht distancave të mëdha në kohë e hapësirë dhe në

balancë me një varietet absolut –sikur çdo anëtar pret urdhërin për t’iu dhënë nga një Drejtor i Vetëm– është një vulë e veçantë për Të, i Cili nëpërmjet Njohjes së Tij, Fuqisë dhe Urtësisë drejton e administron të gjithë tokën sido që Ai të dëshirojë.

Dallimi i plotë i tipareve dhe i veçorive në çdo krijesë ndonëse të përfutuara –të lindura – prej materialeve të ngjashme ose madje prej parimeve të njëjta strukturore dhe organizimit është e veçantë për Të, i Cili ka Vullnet Absolut dhe liri zgjedhjeje. Struktura e plotë dhe bukuria e çdo anëtari individual i specieve pavarësisht bollëkut të madh të specieve është e veçantë për të Gjithëfuqishmin e Vetëm Absolut, fuqia e të Cilit është absolute e përfshirëse saqë nuk ka ndryshim për Të midis atomeve dhe galaktikave dhe të paktës e të shumtës.

Meqënëse secila nga pikat lartë është e mjaftueshme të manifestojë Stampën e Njesisë Hyjnore, kur konsiderohen së bashku si një akt i vetëm i formuar njëri brenda tjetrit si rrathë bashkëqëndrorë, ju mund ta merrni me mend se sa me forcë, me energji, ato shfaqin të njëjtën stampë të Njesisë Hyjnore. Nga kjo ju mund të kuptoni kuptimin e vërsetit:

وَلَكِنْ سَأَلْتَهُمْ مَنْ خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ لَيَقُولُنَّ اللَّهُ

“Dhe padyshim, nëse i pyet ata: “Kush i krijoi qiejt dhe tokën” sigurisht që do të thonë: “Allahu”...²

Domethënë, kur zgjohet mendërisht e logjikisht për këtë realitet, mosbesimtari do të detyrohej të thonte e të pranonte ekzistencën e fuqisë krijuese të Allahut.

Mësoje, o shok! Besimi në Zotin, besimi në profetin, besimi në Ringjalljen dhe afirmimi për ekzistencën e universit kërkojnë besimin e njëri-tjetrit. Domethënë, ndodhet një lidhje e plotë midis këtyre shtyllave të besimit. Besimi në njërën kërkon të besosh shtyllat e tjera. Hyjnia kërkon profetësinë; kjo botë dëshmon për botën tjetër...dhe kështu me rradhë.

Ashtu siç do të ishte e pamundur për një libër të tillë si ky, fjalët dhe shkronjat e të cilit janë të ndërlidhura me njëra-tjetrën, të ishte pa

² Kur'an, Ez-zumer, 39:38

një shkruar, po kështu ekzistenca e këtij libri të universit nuk mund të shpjegohet, përveç trullosjes së çudhëzimit, pa besuar në domosdoshmërinë e ekzistencës së Skalitësit të tij të Parapërdetshëm.

Dhe ashtu siç do të ishte e pamundur ekzistenca e një shtëpie, sidomos kur ajo përmban mrekulli të shumta arti, vizatime të bukura dhe dekore të mahnitshëm, nuk do të mund të vinte në ekzistencë pa një arkitekt e ndërtues, po kështu do të ishte e pamundur të afirmohet, veçse në qoftë se është i dehur me çudhëzimin, –të afirmohet– pa vërtetimin e ekzistencës së Autorit të tij.

Dhe ashtu si imazhet e diellit të reflektuara në gjërat e tejdukshme dhe mbi fluskat në lumenj dhe në dete që nuk do të mund të shpjegoheshin veçse duke ia atribuar diellit, pasi ndryshe do të pranoheshin aq shumë ‘diej’ të vegjël ose të mëdhenj aq sa gjërat e tejdukshme dhe aq sa fluskat e pikat e ujit në botë, po ashtu do të ishte e pamundur, për atë që ka mendje të paprishur, shikimi dhe shpjegimi i këtij universi gjithnjë duke u ndryshuar e ripërtërirë, pa vërtetuar ekzistencën e domosdoshme të Krijuesit dhe Ndërtuesit të tij, i Cili e ndërtoi këtë ndërtesë, i Cili mbolli këtë pemë gjigante sipas parimeve të Vullnetit të Tij, e përpunoi atë në përputhje me ligjet e Kaderit dhe vendimit të Tij, dhe e organizoi atë sipas kërkesave të praktikës së Tij dhe mënyrës së veprimit; dhe e stolisi atë sipas rregullave të përkujdesjes dhe mëshirës së Tij, dhe e ndriçoi atë nëpërmjet manifestimeve të Emrave dhe Atributeve të Tij.

Po, mospranimi i Krijuesit të Vetëm do të bënte të domosdoshme të pranoje aq shumë perëndi sa numri i atomeve dhe i pjesëve përbërëse të universit, pasi çdo qenie e gjallë e krijimit është si një shembull në miniaturë e të tërës, dhe kështu Krijuesi i asaj pjese duhet patjetër të jetë i aftë për të krijuar të tërën!

Pastaj, ashtu siç do të ishte e paimagjinueshme për diellin të mos jepte dritë, po ashtu do të ishte e pakonceptueshme për Perëndinë të mos e manifestonte Vetën nëpërmjet dërgimit të profetëve.

Një bukuri pafundësisht e përkryer nuk do të mund ta linte veten pa e bërë të njohur nëpërmjet një profeti njoftues. Një art pafundësisht i bukur nuk mund ta linte vetveten pa tërhequr vëmendjen për tek vetvetja nëpërmjet një lajmëtari i cili do ta përshkruajë atë.

Do të ishte e pamundur për një Sovranitet të një Hyjnie Gjithëpërfshirëse të mos shpallte, nëpërmjet një të dërguari të ngritur me parimet e lumturisë në të dyja botët, Njësinë e Tij dhe qënien e Tij i Kërkuari përjetësisht për të gjitha klasat e qënieve. Një bukuri e pafundme nuk do të mbetej pa të bukur të cilët do të sodisnin hollësitë e saj dhe ta donin Atë.

Një bukuri e tillë nuk do të mund të dështonte për të dashur ekzistencën e syve që ta vështronin atë me vlerësim, as nuk do të dështonte ta shfaqë vetveten nëpërmjet një shërbëtori të dashur, një profeti, i cili vetë do ta dojë Atë dhe që do ta bënte Atë të dashur tek të tjerët. Domethënë, ai profet do të ishte, nëpërmjet robërisë së tij, një pasqyrë për të reflektuar të Vetmin e Bukur Hirëplotë, dhe nëpërmjet profetësisë së tij, ta bënte Atë të vëzhguar nga të tjerët.

Një thesar i mbushur plot me mrekulli dhe me xhevahirët më të çmueshëm sigurisht do të ekspozohej nëpërmjet një argjendari i cili do ta përshkruante me të gjitha hollësitë e tij të fshehta.

Tani, përveç shkëlqesisë sonë, Muhammedit a.s.m, a është shfaqur ndonjë njeri në botë, i cili përmban në vetvete të gjitha cilësitë e përmendura lart, për ta bërë të njohur Zotin e të gjitha botëve nga qëniet e vetëdijshme?

Shkëlqesia jonë, Muhammedi a.s.m është më i përsosuri, më i nderuari dhe më i virtytshmi i të gjithëve. Ai është monarku i profetëve, i atyre që e bëjnë të njohur Perëndinë, të cilët manifestojnë bukuritë e Tij, dhe të cilët përcjellin urdhëresat e Tij. Janë ata të cilët i vëzhgojnë mrekullitë e Tij dhe i bëjnë ato të soditen nga të tjerët; të cilët e adhurojnë Atë dhe i udhëzojnë të tjerët tek adhurimi i Tij, të cilët e duan Atë dhe e bëjnë të duhet nga të tjerët.

عَلَيْهِ وَعَلَيْهِمْ وَعَلَىٰ إِلَهِ أَفْضَلُ الصَّلَوَاتِ وَ أَجْمَلُ التَّسْلِيمَاتِ
مَادَامَتِ الْأَرْضُ وَالسَّمَوَاتُ

Mbi të, mbi ata dhe mbi familjet e tyre qofshin bekimet më të larta dhe paqja sa të ekzistojnë toka e qiejt!

Tani, shiko argumentet e perefuzueshme mbi të cilat bazohet besimi në Ringjalljen dhe Ahiretin!

Nuk mund të ketë sundues të drejtë veçse kur shpërblen nënshitetasit e bindur dhe ndëshkon të pabindurit.

Sidomos, në qoftë se ai sundimtar është pafundësisht bujar dhe ka një fuqi madhështore e cila është burimi i një nderi dhe dinjiteti të pafund dhe **Aq më tepër** në qoftë se ai sundimtar ka një mëshirë të pakufishme që kërkon mirësi të denjë për gjërësinë e shtrirjen e mëshirës së Tij dhe ka madhësi që kërkon ndëshkimin e atyre që e fyejnë atë.

Aq më tepër, në qoftë se Ai Sundimtar ka një urtësi të lartë që kërkon ruajtjen e sovranitetit të Tij duke i trajtuar me mirësi ata që kërkojnë strehim tek ai, dhe ka një drejtësi absolute që kërkon mbajtjen e lavdisë së Tij duke mbrojtur të drejtat e nënshitetasve të Tij.

Aq më tepër, në qoftë se Ai Sundimtar ka thesare pafundësisht të mëdha dhe ka bujari absolute e cila kërkon një banesë të përjetshme gostie dhe ekzistencën e përjetshme të atyre që janë në nevojë të thesareve të Tij.

Aq më tepër, në qoftë se Ai Sundimtar ka plotësi të fshehura që kërkojnë t'u shfaqen atyre të cilët i vlerësojnë plotësisht ato.

Aq më tepër, në qoftë se Ai ka bukuri të pashoqe, hollësi të një mirëbërje të fshehur, të gjitha duke kërkuar të vështrohen nga të tjerët “në pasqyra”, të cilat kërkojnë ekzistencën e përhershme të atyre që do ta vështrojnë atë me mallëngjim, habi e admirim. Bukuria e përjetshme dhe mirësia nuk janë të kënaqura me dashuruesin e përkohshëm.

Aq më tepër, në qoftë se Ai Sundimtar ka mëshirë e dhembshuri deri në atë shkallë saqë ajo u vjen në ndihmë të gjithë atyre që janë në nevojë, u përgjigjet të gjithë atyre që i luten Atij, dhe përmbush të gjitha nevojat e subjekteve, madje edhe nevojën më të vogël për më të parëndësishmin midis tyre. Kështu, ai sigurisht do ta përmbushë nevojën e më të favorizuarit me të midis subjekteve të tij, sidomos në

qoftë se ajo është nevoja e të gjithëve dhe është shumë e lehtë për sundimtarin që ta përmbushë.

Aq më tepër, në qoftë se pavarësisht shkëlqimit të pafund të sovranitetit të Tij, subjektet e Atij Sundimtar grumbullohen në një bujtinë të vogël që mbushet e zbrazet në çdo ditë dhe paraqiten në një fushë sprovimi që është në ndryshim të vazhdueshëm. Ata qëndrojnë vetëm për një kohë të shkurtër në atë vend të përgatitur për ekspozimin e shembujve të mrekullive të artit dhe mirësive të sundimtarit dhe u nënshtrohet transformimeve të vazhdueshme. Sigurisht, kjo nënkupton se prapa kësaj bujtine, këtij vendi sprovimi e testimi, këtij vendi ekspozite, ndodhen pallate të përhershme, vendbanime të përvetshme dhe thesare të hapur e të mbushur me origjinalet e shembujve dhe modeleve të ekspozuara këtu.

Aq më tepër, në qoftë se Ai Sundimtar është pafundësisht i Përpiktë dhe i Kujdesshëm në detyrat e sovranitetit të Tij, saqë Ai i shënon dhe dëshiron të regjistrohen edhe veprat më të parëndësishme prej subjekteve të tij dhe shërbimet e secilit. Në qoftë se ai urdhëron që çdo gjë që ndodh në mbretërinë e Tij të kopjohet e të ruhet, kjo do të thotë se një ditë Ai do t'i thërrasë subjektet e Tij, veçanërisht kryesuesit midis tyre, për të dhënë llogari për atë çfarë ata bëjnë këtu në dynja.

Aq më tepër, në qoftë se Ai Sundimtar bën premtime dhe kërcënime të përsëritura të cilat janë shumë të lehta për Të për t'i përmbushur dhe janë të rëndësishme më të madhe për subjektet, thyerja e premtimit është krejtësisht në kundërshtim me lavdinë dhe dinjitetin e sundimit të Tij.

Aq më tepër, në qoftë se ata që përcjellin këtë informacion pajtohen unanimisht se qendra e sovranitetit të Tij madhështor është shumë larg nesh, dhe banesat në këtë vendbanim të sprovës janë kalimtare dhe do të ndryshohen në pallate të përvetshme. Një sovranitet madhështor dhe i qëndrueshëm si ai i Sundimtarit nuk mund të ngrihet e të qëndrojë mbi gjëra kalimtare, të ndryshueshme e të përkohshme.

Aq më tepër, në qoftë se Ai Sundimtar gjithmonë demonstroi shembujt e shumë prej atyre botëve të qëndrueshme në atë vendbanim të përkohshëm të sprovës. Kjo do të thotë se të gjitha këto tubime dhe ndarje nuk janë qëllimet në vetvete, përkundrazi, janë tregime, provat për t'u kopjuar e ruajtur me rezultatet e tyre. Procedimet në atë vend të

madh tubimi do të jenë në përputhje me rezultatet e pasojat e shkaktuara nga këto prova.

Aq më tepër, në qoftë se Ai sundimtar manifeston në këto banesa të kalbura, në këto fusha kalimtare dhe vende të përkohshme ekspozimi gjurmët dhe veprat e urtësisë së Tij të qartë, dhuratat e dukshme të mirësisë së Tij, drejtësinë e lartë dhe mëshirën gjithëpërfshirëse. Gjithkush që ka intuitë, sigurisht do të dilte me përfundimin se do të ishte e pamundur të gjeje urtësi më të plotë se të Tijën, favorizim më të bollshëm se të Tijin, mëshirë më gjithëpërfshirëse se mëshirën e Tij dhe drejtësi më të lavdishme se të Tijën. Me qëllim që kjo urtësi, ky favor, kjo mëshirë e drejtësi të mund ta shfaqnin vetveten, secila me të vërtetën e saj thelbësore ose origjinale, duhet të jenë në qendrën e sovranitetit të Tij banesa të larta e të qëndrueshme, pallate të lartësuar të përherëshëm, dhe banorë për të banuar në to përjetësisht. Përndryshe, kjo do të kërkonte mohimin e kësaj urtësie të vëzhguar, e këtij favorit të dukshëm, e kësaj mëshirë të vërejtur dhe të kësaj drejtësie të dëshmuar. Ajo gjithashtu do të kërkonte të pranohej Bërësi –Autori– i të gjithë këtyre arteve, dhe Pronari i këtyre shembujve të urtësisë dhe mirëbërësisë si një hokatar tekanjoh dhe si një tiran i padrejtë. Kjo do të kërkonte ndryshimin e të vërtetave në të kundërtat e tyre, gjë e cila është e pakonceptueshme sipas të gjithë njerëzve me gjykim të shëndoshë dhe të arsyetimit përveç atyre që (ashtu si sofistët) janë në gjendje të mohojnë ekzistencën e çdo gjëje, duke përfshirë edhe vetveten.

Ashtu siç mund të konkludohet prej dëshmive të panumërta, ai sundimtar do t'i transferojë subjektet e tij nga këto pallate të përkohshme për tek vendi i sovranitetit të Tij të përherëshëm, dhe shenja të panumërta shfaqin se ky vend i ndryshueshëm do të transformohet në një vend të përjetshëm. Gjithashtu, nuk do të ishte në asnjë mënyrë e mundur që kjo botë duhej të ekzistonte dhe tjetra jo, se Krijuesi ta kishte krijuar këtë univers, por jo botën tjetër, ndërsa Sovraniteti i Hyjnisë së Tij kërkon shpërblim e ndëshkim. Për me tepër, siç kuptohet nga shembujt e Tij, Pronari i këtij vendbanimi ka një mirëbërësi të madhe e cila kërkon një favorizim e shpërblim të përpjestueshëm. Ai gjithashtu ka një fuqi e dinjitet të madhërishtëm të cilët kërkojnë ndjeshmëri e zell të pafundmë (për të ruajtur atë dinjitet) dhe ndëshkim të rreptë. Ndërsa, kjo botë nuk mjafton për përmbushjen e madje një të mijtsë së asaj që kërkojnë ajo mirëbërësi dhe ai dinjitet.

Dhe përsëri, Pronari i kësaj bote ka një mëshirë që gjithëpërfshin të gjitha gjërat. Mëshira e të gjitha nënave dhe furnizimi i lehtë i të gjitha bimëve, i të dobtyve dhe i të vegjëleve midis kafshëve, me ushqimin e domosdoshëm për mbijetesën dhe rritjen e tyre janë veçse një rrezatim i vetëm i kësaj mëshire. Kjo mëshirë e gjithanshme kërkon një dhurim të përpjestueshëm favorizimi dhe mirësie.

Tani, shikoje përkohshmërinë e atyre që ajo mëshirë i favorizon e u jep një botë që llogaritet veçse si një pikë prej oqeanit të pafund të asaj mëshire! Në qoftë se ajo mëshirë nuk do ta shfaqte vetveten plotësisht në një botë tjetër, atëherë zhdukja pa rikthim do ta kthenin mirësinë në hakmarrje, dhembshurinë në fatkeqësi, dashurinë në torturë, mendjen në ndëshkim dhe kënaqësinë në dhimbje, dhe kështu do të përmbysesh e vërteta e mëshirës. Mohimi i jetës tjetër do të thotë të mohosh këtë mëshirë, gjë e cila nuk është aspak e ndryshme nga mohimi i diellit, të cilin ne e shohim çdo ditë duke mbushur botën me dritën e tij.

Gjithashtu, mund të konkludohet prej akteve të Tij të lira se Pronari i kësaj bote ka madhështi e lavdi, të cilat kërkojnë ndëshkimin e atyre që nuk janë të respektuar ndaj tyre dhe shkatërrimin e atyre që i përçmojnë. Çrrënjësja e popujve rebelë nga Ai në kohët e hershme shfaq se Ai u jep atyre shtyrje afati, por nuk i neglizhon.

Gjithashtu, mënyra e Tij e veprimit demonstroi se Ai u bashkangjiti rëndësinë më të madhe urdhëresave dhe ndalesave të Tij. Ai e bën Vetveten të njohur për njerëzit dhe të dashur prej tyre nëpërmjet bërjes së gjërave në mënyrë të përkryer, të bukura dhe të përpjestuara mirë, të tilla si lulet e bukura në botë. Ai u shfaq atyre mëshirën e Tij nëpërmjet frutave të zbukuruar e joshëse. Sepse ata të cilët nuk e njohin Atë nëpërmjet besimit dhe që nuk e bëjnë veten të dashur prej Tij nëpërmjet adhurimit, dhe të cilët nuk e respektojnë Atë nëpërmjet dhënies së falënderimeve, Ai ka përgatitur një vendbanim ndëshkimi tek vendi i Hyjnisë së Tij të përjetshme. Sidomos, siç mund të konkludohet prej qëllimeve dhe dobive që Ai i ka bashkangjitur çdo gjëje dhe rregullit dhe bukurisë së artit që Ai ka shfaqur në të gjitha krijesat, urtësia e Tij gjithëpërfshirëse në aktet e Tij Hyjnore kërkon shpërblimin e atyre që janë të bindur dhe atyre që kërkojnë strehim tek Ai.

Gjithashtu, Ai e vendos çdo gjë pikërisht në vendin e saj të duhur, duke i dhënë çdo gjëje hakun e saj, duke iu përgjigjur çdo lutjeje prej çdo gjëje qoftë për jetën e saj, ose për furnizimin, ose për mbijetesën.

Nga kjo mund të deduktohet se Ai ushtron një drejtësi të vërtetë absolute që kërkon ruajtjen e lavdisë së Hyjnisë dhe mbretërisë së Tij dhe duke mbrojtur të drejtat e subjekteve të Tij në një gjykatë të lartë. Meqenëse kjo banesë kalimtare e cila është bota e sprovimit për qëniet e vetëdijshme ku ato lejohen të veprojnë të lirë, është shumë e vogël për drejtësinë e Tij absolute për ta shfaqur plotësisht, medoemos i duhet që Ky Monark i Drejtë dhe Zoti i Gjithurtë, Zotëruesi i bukurisë madhështore dhe i madhështisë hirëplote të ketë një Xhennet të përjetshëm dhe një Xhehennem të përhershëm.

Përsëri, Pronari i kësaj bote i Cili i zhvillon këto vepra ka një bujari e mirëbërësi të pafundme dhe ka thesare të mbushura me bekime e favore. Midis zarfëve të këtyre bekimeve dhe favorit janë këto ‘diej’ të mbushur me drita dhe këto pemë plot me fruta. Kjo pasuri e bujari e pafundme kërkonjë ekzistencën e një bote të përjetshme gostie dhe ekzistencën e përhershme të atyre me nevoja të ndryshme. Një bujari e pafundme kërkon dhënie të pafundme favori, që në këmbim kërkon ekzistencën e atyre të cilët do të favorizohen dhe do t’ia kthejnë me dhënie falënderimesh. Përndryshe, rikthimi i atij favorizimi të përjetshëm do të ngushtohet tek periudha e kufizuar e jetës së çdo individi.

Gjithashtu, Autori i këtyre veprave plot urtësi dhe dorëgjërësi ka plotësi të fshehta. Të gjitha këto vepra të mrekullueshme të Tij përreth nesh demonstrojnë se ato plotësi duhet të shfaqen për ata të cilët do t’i shohin me vlerësim. Një plotësim i përjetshëm kërkon manifestim të përjetshëm dhe ekzistencën e atyre që do ta vëzhgojnë atë me vlerësim. Një Plotësi do ta humbiste vlerën e saj në shikimin e një vëzhguesi të dënuar me zhdukje të përjetshme.

Përsëri, Autori i të gjithë këtyre gjërave të bukura, mahnitëse, rrezatuese dhe të zbukuruara ka një bukuri shpirtërore të pashoqe; madje, secili nga Emrat e Tij është plotësisht i bukur për shkak të rrezatimeve të kësaj bukurie. Si do të mund ta kapnim atë bukuri? Toka, (e cila është vetëm njëra prej pasqyrave të Tij solide) me të gjitha skenat e saja gjithnjë të ndryshueshme, na shfaq neve në çdo vit, në çdo stinë, madje në çdo moment, veçse hijet e pak rrezatimeve të asaj bukurie, dhe pranvera është vetëm njëra prej luleve të saj.

Është e sigurt se çdo posedues i një bukurie të jashtëzakonshme dëshiron që ta shohë bukurinë nëpërmjet shikimit të tij dhe nëpërmjet

shikimit të të tjetrëve. Ai dëshiron ekzistencën e ‘pasqyrave’ për të reflektuar rrezet e bukurisë së Tij dhe ekzistencën e dashuruesve për të shfaqur masat e mirësisë së Tij të admiruar. Mirësia dhe bukuria e përjetshme kërkojnë përjetësinë e dashuruesve dhe admiruesve të tyre, dhe nuk janë të kënaqura me dashurues të përkohshëm. Meqenëse dikush do të ndjente armiqësi ndaj asaj gjëje për të cilën është i paaftë ta arrijë apo ta kuptojë, dashuria e një dashuruesi të përkohshëm ndaj një bukurie të përjetshme kthehet në armiqësi.

Shkurtazi: Ashtu siç kërkon kjo botë ekzistencën e Krijuesit të saj, në mënyrë të prerë e të sigurtë, po ashtu Krijuesi pa dyshim kërkon ekzistencën e Ahiretit – botës së përjetshme.

Le të reflektojmë më tej mbi faktin se Pronari i kësaj bote ka një mëshirë e dashuri të tillë saqë Ai menjëherë u vjen në ndihmë atyre që i kërkojnë ndihmë dhe u përgjigjet lutjeve të atyre që i luten dhe që kërkojnë strehim tek Ai. Ne shohim se Ai ia plotëson nevojën më të parëndësishme më të voglës së krijesave të Tij, pikërisht në kohën e duhur dhe dëgjon zërin më të fshehur të më të fshehtës së krijesave të Tij dhe plotëson kërkesën e saj.

Kur shikon se si të vegjëlit dhe të dobtit midis të gjallëve ushqehen e furnizohen, ti do të shohësh mëshirën Hyjnore dhe dashurinë dhe përkujdesjen Hyjnore aq të ndritshme si dielli vezullues. Kështu, kjo mëshirë e bashkuar me bujari kërkon sigurisht që nevoja më e madhe e më të madhit dhe e më të dashurit të shërbëtorëve të Tij duhet të përmbushet, sidomos në qoftë se kjo nevojë është nevoja e të gjitha qenieve të vetëdijshme të cilën ata e shfaqin ose me fjalë, ose me akte. Kjo është e vërtetë veçanërisht në qoftë se përmbushja e asaj nevojë është aq e rëndësishme për të gjithë saqë u mundëson atyre të ngjiten tek lartësia më e lartë dhe refuzimi i saj mund t’i bëjë ata të bien tek ultësira më e ulët.

Ajo është veçanërisht e vërtetë në qoftë se nevoja paraqitet nëpërmjet të gjithë Emrave Hyjnorë të manifestuar në univers në një mënyrë që këto Emra të mund të ndërmjetësojnë tek Ai të Cilit i drejtohet thirrja, lutja, për ta përmbushur atë. Plotësimi i asaj nevojë është aq i lehtë për Atë që do ta përmbushë si hap e mbyll sytë.

Është kështu veçanërisht në qoftë se shërbëtori më i dashur i bën lutje Atij në mënyrën më të përlulur e të përsëritshme dhe në një

mënyrë që e bën atë të dashur nëpërmjet të gjitha akteve të pranueshme të adhurimit. Të gjithë ata që qëndrojnë pas tij duke pranuar udhëheqjen e tij, midis të cilëve janë më të virtytshmit e fruteve të pemës së krijimit, kryesisht profetët, evlijatë, të pastërtit dhe dijetarët e saktë i thonë ‘Amin’ duasë, lutjes së tij dhe i kërkojnë Zotit të tyre Gjithëbujar Xhennetin, përjetësinë, lumturinë e përjetshme dhe kënaqësinë.

Do të ishte e pakonceptueshme për Mëshirën gjithëpërfshirëse Hyjnore të bënte gabim dhe të shfaqte shëmtinë duke mos pranuar një lutje prej një shërbëtori të dashur e të pranuar të Tij. Po ashtu, siç është ai person i dashur i Cili është qendra ose boshti i dëshmimit të ekzistencës së Unitetit dhe i akteve të përjetshme dhe duke i bërë të tjerët t’i dëshmojnë ato, është një profet, i dërguar. Nëpërmjet profetësisë së tij, ai është zbuluesi i misterit të krijimit, lajmëtari i Unitetit Hyjnor midis vorbullës së shumësisë, zbuluesi i thesareve të Mëshirës, një pasqyrë duke reflektuar bukuritë e Perëndisë Hyjnore, dhe boshti i lumturisë së përjetshme dhe i ekzistencës së Parajsës. Në qoftë se, për hir të supozimit ne do të imagjinonim se nuk ndodheshin arsye të tjera për ekzistencën e Parajsës, kërkesa, lutja që vjen nga një i dashur i tillë do të mjaftonte për bujarinë e Githëbujarit, i Cili krijon në çdo pranverë kopshte të stolisur që u ngjasojnë kopshteve të Parajsës, për të krijuar Xhennetin. Krijimi i kopshteve në tokë nuk është më i lehtë për Të se sa krijimi i Parajsës. Ashtu siç ia vlen të thuhet për atë personalitet a.s.m dhe është e vërtetë të thuhet dhe vërtet u tha:

لَوْلَاكَ لَوْلَاكَ لَمَا خَلَقْتُ إِلَّا فَلَاحَكَ

“Po të mos ishte ti, Unë nuk do t’i kisha krijuar botët”, meriton të thuhet për të: “Po të mos kishte pasur asgjë tjetër përveç lutjes tënde, Unë do të kisha krijuar Xhennetin për hirin tënd”.

اللَّهُمَّ صَلِّ وَسَلِّمْ عَلَى ذَلِكَ الْجَبِيبِ الَّذِي هُوَ سَيِّدُ الْكَوْنَيْنِ وَخَزَنَةُ الْعَالَمِينَ
وَحَيَاتُ الدَّارَيْنِ وَوَسِيلَةُ السَّعَادَتَيْنِ وَذُو الْجَنَاحَيْنِ وَرَسُولُ الثَّقَلَيْنِ
وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ وَعَلَى إِخْوَانِهِ مِنَ النَّبِيِّينَ وَالْمُرْسَلِينَ آمِينَ

O Allah! Jep bekime e paqë mbi atë të dashur, prijësin e dy botëve, krenarinë e krijimit, jetën e dy botëve, boshtin e lumturisë në të dyja botët, i cili ka parimet e një jete të lumtur në të dyja botët, jepi bekime mesazhierit të njerëzimit dhe të xhindëve, dhe mbi familjen e tij dhe mbi të gjithë sahabët dhe mbi vëllezërit e tij prej profetëve dhe mesazhierëve. Amin.

Mendo, përsëri dhe në mënyrën më të veçantë se si Pronari i kësaj bote, siç mund të konkludohet nga administrimi i Tij këtë botë, nënshtrimi nga ana e Tij e diejve, hënave, pemëve, lumenjve, etj., nga administrimi i këtyre qënieve, mësohet se Krijuesi absolut gëzon një mbretëri madhështore në Hyjninë e Tij të madhërishme, ndonëse kjo botë u nënshtrohet ndryshimeve të vazhdueshme dhe është e prirur të shkatërrohet, kështu që ajo i ngjason vetëm një bujtine të përgatitur për vizitorë, e cila mbushet e boshatiset çdo ditë ose i ngjason një arene sprovimi që ndryshon pa reshtur, ose një vendi për ekspozimin e modeleve të mrekullive të artit të Pronarit të saj dhe për shembujt e mirësive të Tij. Krijesat e grumbulluara në këtë vend janë në një udhëtim të vazhdueshëm dhe kështu lejohen të qëndrojnë këtu vetëm aq sa të mund të marrin përgjigje për pyetjet që ata pyesin për çfarë ata shohin e dëgjojnë, dhe në çdo kohë atyre mund t'u bëhet thirrja për ta lënë atë vend. Atëherë, kjo gjendje kërkon medoemos se pas kësaj banese kalimtare, kësaj arene të ndryshueshme dhe këtij vendi sprovimi të ketë pallate të përrjetshme, vendbanime të përrjetshme dhe thesare, dyert e të cilëve janë të hapura dhe të cilët janë të mbushur me origjinalet e atyre shembujve ku Sovraniteti i Përrjetshëm do ta shfaqë Vetveten me të gjithë madhësinë e Tij.

Supozojë dikë me vetëdijen më të vogël të hasë rastësisht një bujtinë madhështore që një mbret gjithëbujar e ka ndërtuar dhe e ka zbukuruar për udhëtarët, për të qëndruar vetëm një natë. Ai shikon se shumica e zbukurimeve janë shembujt dhe vizitorët janë të lejuar vetëm të shijojnë ushqimin e ofruar, dhe jo të hanë sa të ngopen. Ai gjithashtu shikon se çfarëdo që ndodh në atë bujtinë dhe çfarëdo që vizitorët bëjnë ose thonë regjistrohet me kamera të fshehura dhe se sundimtari i ndryshon zbukurimet në çdo ditë me zbukurime të reja për mysafirët e rinj. Atëherë, ai sigurisht do të dalë në përfundimin logjik se pronari i asaj bujtine ka pasuri të pakufishme dhe është pafundësisht bujar. Ai do të mësojë se bujtina u ndërtua për një periudhë të caktuar kohe me qëllim që të zgjohet përmallimi e dëshira tek mysafirët e tij për gostitë

e pafundme dhe të pashtershme që Ai i ka përgatitur për ta në vendbanimet e tij të përjetshme.

Gjithashtu, një qenie vërtet njerëzore do të kuptonte se: kjo dynja nuk u krijua për vetveten, dhe nuk është një qëllim në vetvete, përkundrazi, ajo është një botë që mbushet nëpërmjet lindjeve dhe zbrazet nëpërmjet vdekjeve. Banorët e saj janë vetëm mysafirë të cilët Krijuesi Gjithëbujar i fton për tek bota e lumturisë. Zbukurimet e saj nuk janë për të marrë kënaqësi pa fund, sepse pasi ato të japin një kënaqësi të çastit, ato zhduken dhe lënë prapa dhimbje të mëdha. Shija jote për to vetëm sa e mpreh oreksin tënd, por nuk të lejonjë kënaqësi për shkak ose të shkurtësisë së ekzistencës tënde ose të ekzistencës së tyre. Ato të janë dhënë ty për reflektim, falënderim dhe për përmallim e për të dëshiruar origjinalet e tyre të përjetshme. Këto zbukurime janë vetëm ‘piktura’ ose shembujt e një bukurie që i Gjithëmëshirshmi ka depozituar për besimtarët në kopshtet e Parajsës. Gjithashtu, këto gjëra kalimtare nuk janë krijuar për zhdukje të përjetshme, por ato janë grumbulluar këtu për t’u kopjuar me format e tyre, shëmbëllesat, kuptimet dhe rezultatet e ekzistencës së tyre. Prej tyre do të kopjohen skena të përjetshme për njerëzit e përjetësisë. Ose i Vetmi i nënshtron ato për transformime të pandërprera, ose do të bëjë prej tyre çfarëdo që Ai dëshiron në botën e përjetësisë.

Një provë tjetër për faktin se gjërat janë për ekzistencë të përhershme dhe jo për zhdukje të përhershme, ose që kalbja e tyre e dukshme, ose zhdukja do të thotë fundi i detyrave të tyre në këtë botë ose shkarkimi i tyre prej detyrave të tyre të kësaj bote, është kjo:

Për shembull, midis ‘fjalëve’ të Fuqisë Hyjnore, shiko një lule, e cila duket se na shikon neve vetëm për një kohë të shkurtër dhe pastaj fishket. Ju mund të mendoni për të si një fjalë e shprehur, e cila me lejen e Allahut, shkon tek mijëra vesh, me kuptimet e saj kuptohet nga mendje të panumërta. Pastaj kur lulja fishket, ajo ia lë veten amanet memorieve të atyre që e kanë parë dhe format e saj dhe kuptimet ua lë amanet farërave të saj. Kështu, memoria –kujtesa– e gjithësecilit e ka parë atë dhe secila farë bëhet si një regjistër për ruajtjen e zbukurimeve të formave të saj dhe një vend për qëndrueshmërinë e saj. Ju mund t’i krahasoni me atë lule qëniet e tjera të gjalla që kanë një shkallë më të lartë jete prej qënieve me shpirtëra të përjetshëm.

Sigurisht, njeriu nuk është lënë ‘të bredhë si të dojë’ e të bëjë çfarë të dëshirojë. Përkundrazi, çdo gjë që ai bën dhe thotë regjistrohet dhe pasojat –rezultatet– e veprave të tij ruhen për një llogari përfundimtare. Shkatërrimi në vjeshtë i gjërave të bukura të pranverës do të thotë shkarkim i tyre prej detyrave të plotësuar dhe duke bërë vend për gjëra të reja për të ardhur dhe të bëjnë detyrat e tyre. Gjithashtu, ky është një paralajmërim për të pavëmëndshmit dhe të ‘intoksikuarit’ që Autori i kësaj bote është i Gjithëdituri i Përvetshëm dhe ka një botë tjetër të përhershme, dhe i Cili i shtyn dhe i nxit shërbëtorët e Tij për tek Ai, dhe i Cili ka përgatitur për ta gjërat të cilat sytë nuk i kanë parë, as veshët kurrë nuk i kanë dëgjuar dhe as zemrat e mendjet kurrë nuk i kanë perceptuar.

Aq më tepër, reflekto me vëmendje mbi realitetin që Pronari i kësaj bote është Gjithëruajtës; Ai nuk lë të humbasë asgjë dhe sido që të jetë më e madhja e gjërave ose më e vogëla; Ai regjistron dhe ruan gjithçka në një libër të qartë. Ekuilibri, rregulli, harmonia dhe masa që dëshmojnë në botë janë veçse pak rreshta të këtij libri. Kushdo që e plotëson jetën dhe si pasojë, detyrat e tij, dhe largohet nga bota e dukshme materiale, ai do të shkojë me të gjithë jetën e tij të regjistruar në regjistrat –pallakat e ruajtura– dhe shumicën e akteve i ruan në rezultatet e tyre, Krijuesi i mban ato në ‘pasqyra’ të ndryshme prej të dyja botëve të dukshme e të padukshme. Është sikur shumë gjëra përreth njeriut të ishin ngarkuar për të regjistruar çfarëdo që ai bën dhe sido që ai sillet ndaj qënieve, objekteve të gjalla ose jo të gjalla, me të cilat ai ka ndonjë lidhje.

Shikojni nëse dëshiron, kujtesat e qënieve humane, frutat e pemëve, farërat e frutave dhe lulet, me qëllim që të mund të kuptosh gjithëpërfshirjen e ligjit të regjistrimit dhe të ruajtjes. Pronari i këtyre krijesave është pafundësisht i kujdesshëm rreth aktiviteteve të Sovranitetit të Tij dhe ka regjistruar çfarëdo që ndodh në mbretërinë e Tij. Çdo gjë rrotullohet e drejtohet në mënyrë aq perfekte në Hyjninë e Tij, sa që Ai regjistron ose madje ka regjistruar edhe ndodhinë më të parëndësishme dhe shërbimin më të pakët (të bërë nga shërbëtorët e Tij). Regjistrimi dhe ruajtja tregojnë, ose madje shfaqin qartë, ose më mirë, kërkojnë llogaridhënien. Sidomos aktet gjithëpërfshirëse të kryera nga më fisnikët e më të nderuarit e krijesave të Tij, kryesisht njeriut, sigurisht që do të gjykohen.

Njeriu është dëshmitar i të gjitha akteve të Perëndisë Hyjnore dhe është lajmëtari i Unitetit Hyjnor në botën e shumësisë, dhe vëzhguesi i tesbihateve –lavdërimeve– të krijesave. Për shkak të kësaj dhe të virtyteve të tjera të panumërta, njeriu është nderuar me amanetin Hyjnor dhe me detyrën e kalifit në tokë.

Ky nderim e shquarsi duhet të mos mendohet se do ta përjashtojë njeriun nga thirrja për të dhënë llogari për çfarë ai bën.

أَيَحْسَبُ الْإِنْسَانُ أَنْ يُتْرَكَ سُدًى

“A mendon njeriu se do të lihet i harruar (pa u ndëshkuar ose pa u shpërblyer për detyrimet e përcaktuara për të nga Allahu, Zoti i tij)?”³

Jo, sigurisht, atij do t’i bëhet thirrja për të dhënë llogari, madje edhe për më të voglën e gjërave që ai bën. Ai do të transferohet tek vendi i tubimit dhe tek bota e përjetshme. Shkatërrimi i kësaj bote dhe ringjallja e të vdekurve dhe tubimi i tyre për gjykim në vendin e tubimit janë aq të lehta për Fuqinë Hyjnore si krijimi i pranverës dhe i verës. Të gjitha ndodhitë e së shkuarës, të cilat janë mrekullitë e Fuqisë së Tij, dëshmojnë me siguri se Ai është i Aftë të bëjë çfarëdo që Ai dëshiron dhe ato që premtan për të bërë në të ardhmen.

Pronari dhe Sundimtari i kësaj bote ka premtuar në mënyrë të veçantë e të përsëritur diçka, krijimi i të cilës, është tejet i lehtë për Të dhe që ka një rëndësi të pafundme për krijesat e Tij, për shërbëtorët e Tij. Thyerja e premtimit është krejtësisht në kundërshtim me dinjitetin dhe lavdinë e Fuqisë së Tij dhe me mëshirën e Hyjnisë së Tij. Meqenëse thyerja e premtimit vjen së pari, nga injoranca, dhe pastaj nga paaftësia, do të ishte e pakonceptueshme thyerja e premtimit për të Gjithëditurin Absolut dhe për të Gjithëfuqishmin Absolut. Ndërtimi i botës tjetër nëpërmjet shumë revolucioneve dhe me të gjitha kopshtet e saj nuk është më i vështirë për Të se sa krijimi i pranverës me të gjithë kopshtet e saj dhe me transformimet në të. Premtimi i Tij xh.sh është vërtetuar e pohuar nga pranimi me unanimitet i të gjithë profetëve dhe nga konsensusi i të gjithë dijetarëve të pastër dhe shkollarëve të saktë. Dëgjoje fuqinë e premtimit të Tij në këtë vërsët:

³ Kur’an, 75:36.

اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ يُجَمِّعُكُمْ إِلَى يَوْمِ الْقِيَمَةِ
لَا رَيْبَ فِيهِ وَمَنْ أَصْدَقُ مِنَ اللَّهِ حَدِيثًا

“Allahu, nuk ka zot tjetër përveç Tij. Padyshim që Ai do t’ju mbledhë të gjithë ju bashkë në Ditën e Ringjalljes për të cilën nuk ka pikë dyshimi. Dhe kush është më i vërtetë në fjalë se Allahu?”⁴

I mjeri njeri! Sa mosmirënjuhës është ai! Ai nuk e vërteton fjalën e Tij për të Cilin këto krijesa janë me të vërtetë fjalët e Tij të vërteta. Dhe këto qenie janë shenjat e Tij që flasin me të vërtetën. Njeriu që refuzon e mohon, sigurisht mbështetet në iluzione, në absurditetet e nefsit të tij dhe në gënjeshtret e shejtanit.

نَعُوذُ بِاللَّهِ مِنَ الْخَذْلَانِ وَمِنْ شَرِّ النَّفْسِ وَالشَّيْطَانِ

I kërkojmë mbrojtje Allahut nga mbetja pa një ndihmës të vërtetë dhe nga të këqiat e nefsit e të shejtanit.

Ne shikojmë në këtë botë manifestimet e një Hyjnie të përjetshme madhështore dhe veprat e një Sovraniteti të qëndrueshëm e të shkëlqyer. Shikojë madhështinë e Pronarit të kësaj Hyjnie: si toka që është gjithnjë në ndryshim është nën urdhërin e Tij dhe Pronari e nënshtron atë si një kafshë e zbutur. Ai e bën atë të vdesë dhe e risjell përsëri në jetë, e menaxhon dhe e drejton atë.

Gjithashtu, dielli me të gjithë satelitët e tij, i është nënshtruar fuqisë së Tij. Ai e menaxhon atë dhe lëviz sistemin prej të cilit ai është qendra. Megjithatë, kjo Hyjni madhështore e përjetshme, ky Sovranitet i përjetshëm gjithëpërfshirës, i cili habit mendjet nëpërmjet akteve të Tij madhështore, nuk mund të jetë kufizuar tek ato çështje kalimtare gjithnjë në ndryshim që lidhen me këtë botë të ndryshueshme e kalimtare. Midis pavioneve të kësaj Hyjnie, kjo botë është veçse një arenë provimi, një vend ekspozimi. Ajo do të shkatërrohet në një kohë të përcaktuar e do të transformohet në pallate të përjetshme drejt të cilëve do të transferohen banorët e saj.

⁴ Kur'an, 4:87.

Krijuesi i kësaj bote të ndryshueshme e kalimtare ka një botë tjetër të përjetshme. Ndodhen ata me mendje të ndritura, me zemra të ndriçuara dhe me shpirtëra të ndritur që kanë qenë në gjendje të zbulojnë realitetin e brendshëm të krijimit dhe kanë hyrë në praninë e afërsisë së Tij xh.sh. Ata na kanë njoftuar se Allahu i Gjithëfuqishëm ka përgatitur për të bindurit dhe të pabindurit një banesë shpërblimi dhe dënimi; dhe për atë qëllim Ai bën premtime të forta dhe paralajmërime të rrepta. Ai është absolutisht i Lirë dhe i Lavdëruar dhe krejtësisht larg thyerjes së premtimit apo dështimit të përmbushjes së tij.

Për më tepër, profetët, evlijatë, të pastërtit dhe dijetarët e vërtetë, të cilët na e kanë dhënë atë informacion, pavarësisht ndryshimeve të tyre në temperamente e qasje, ata që janë ekspertë në çështje të tilla kanë rënë dakord mbi të vërtetën e atij informacioni, të cilin edhe universi e mbështet me shenjat e tij. Tani, a mund të ketë ndonjë lajm tjetër apo informacion më të vërtetë se sa ky?

Pronari i kësaj bote shfaq shumë shembuj apo modele të vendit të tubimit të madh në këtë arenë të ngushtë e kalimtare të tokës, në çdo ditë, çdo vit, çdo shekuj dhe në çdo epokë. Shqyrtoje, nëse dëshiron, mënyrën e ringjalljes së tokës në pranverë që të shohësh se si qindra e mijëra shembuj ringjalljeje ndodhin me rregull të plotë në një kohë aq të shkurtër rreth gjashtë ditësh. Shiko se si, ndërsa të shtrira e të vdekura ose gati të vdekura, ose nën tokë të përziera me njëra-tjetrën, bimë të panumërta dhe kafshë ringjallen me dallueshmëri të plotë. Atëherë, Ai Autor i Cili e realizon këtë si do të mund ta lodhte ndonjë gjë? Dhe si nuk do t'i krijonte Ai qiejt dhe tokën për gjashtë ditë? Dhe përse të mos jetë ringjallja e njeriut sa një hap e mbyll sytë për Të?

Ai i Cili shkruan qindra e mijëra libra në një faqe të vetme –në faqen e tokës– pa ndonjë konfuzion, pa ngatërresë e pa gabim, kurrësesi nuk do të ishte i paaftë të rishkruajë një libër të cilin e shkroi më parë dhe e rrënoi. Me qëllim që ta kuptojmë kuptimin e këtij krahasimi, reflekto, nëse dëshiron, vërsetin:

فَانْظُرْ إِلَىٰ آثَارِ رَحْمَتِ اللَّهِ كَيْفَ يُحْيِي الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا إِنَّ ذَٰلِكَ
لَمُحْيِي الْمَوْتَىٰ وَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ

“Shihni pra tek pasojat e mëshirës së Allahut, se si Ai ringjall tokën pas vdekjes së saj. Sigurisht që Ai do të ringrejë me siguri të vdekurit dhe Ai është i Gjithëfuqishëm për gjithçka”.⁵

Të gjitha këto akte të Tij të kërkuara nga Qënia e Tij i Gjithëmëshirshëm dhe Zoti i Gjithëfuqishëm i krijimit tregojnë se të gjitha këto ndodhi në botë, këto tubime e ndarje nuk janë qëllimet në vetvete. Nuk ndodhet një lidhje e pranueshme dhe e arsyeshme midis të gjithë këtyre ‘festivaleve’ të rëndësishme dhe këtyre ceremonive dhe rezultatet e pasojave të veçanta dhe të përkohshme brenda një kohe të shkurtër e të kufizuar.

Kështu, të gjitha këto festivale dhe ceremoni janë vetëm një përfaqësim për t’u kopjuar e për t’u ruajtur me pasojat –rezultatet– e tyre me qëllim që procedimi të ndodhë në përputhje me to në vendin e tubimit më të madh dhe këto gjëra kalimtare të fitojnë forma të përjetshme, fruta të përhershëm dhe kuptime të përjetshme. Atëherë, kjo botë është veçse një tokë e punueshme për të mbjellur për korret në Ditën e Ringjalljes dhe është një magazinë e cila do të boshatiset e zbrazet në Parajsë e në Ferr.

Shikoje me vëmendje se si në këto vendbanime të përkohshme, në këto vende kalimtare ekspozimi, në këto arena të përkohshme, Krijuesi i Përjetshëm dhe Monarku i Parapërjetshëm e i Paspërjetshëm dukshëm shfaq veprat dhe gjurmët e urtësisë së Tij të qartë, një përkujdesje të qartë të lulëzuar, një drejtësi të lartë dhe një mëshirë gjithëpërfshirëse. Ai e kryen këtë kështu deri në atë shkallë që kushdo që nuk ka sy të verbër dhe zemër të pavulosur duhet sigurisht që të konkludojë se nuk mund të ketë urtësi më të plotë se sa urtësia e Tij, më të bukur se sa përkujdesja e Tij, më gjithëpërfshirëse se sa mëshira e Tij dhe më të lartë se sa drejtësia e Tij. Të gjitha këto vepra dhe gjurmë mund të jenë mjete për manifestimin e të vërtetave të kësaj urtësie, përkujdesje, mëshire dhe drejtësie.

Në qoftë se nuk do të ndodheshin në mbretërinë e Tij vendbanime të larta të qëndrueshme dhe me banorë të përhershëm në to, atëherë ajo do të kërkonte mohimin e kësaj urtësie të vëzhguar, e kësaj përkujdesje të dëshmuar, e kësaj mëshire të mahnitshme dhe e kësaj drejtësie të shikuar. Dhe kjo do të kërkonte të pranohej se Autori i Vetëm i Cili i

⁵ Kur’an, 30:50

kryen të gjitha këto vepra të urta, të mëshirshme dhe të drejta, ruajna Zot, përsëri ruajna Zot nga një mendim i tillë –të pranohej– një mashtrues tekanjor dhe një tiran i pamëshirshëm. Përsëri, kjo do të kërkonte përmbysjen e të vërtetave në të kundërtat e tyre, gjë e cila do të ishte sipas të gjithë njerëzve me arsye të shëndoshë, përveç atyre të cilët si sofistët janë të aftë të mohojnë ekzistencën e gjërave dhe madje edhe veteveten.

O shok që më ke shoqëruar në këto reflektime që nga fillimi gjer këtu! Mos pandeh se argumentet për ringjalljen kufizohen tek ato që janë përmendur deri tani. Jo! Kurani i gjithurtë shfaq shumë tregues për të dhe njofton se Krijuesi ynë do të na transferojë neve prej këtij vendi të përkohshëm ekspozite për tek selia e Hyjnisë së Tij e përjetshme, dhe paraqet shenja të panumërta për realitetin se Ai do ta ndryshojë këtë botë kalimtare të përkohshme për atë botë të përjetshme. As mos pandeh që Emrat Hyjnorë që kërkojnë Ringjalljen dhe jetën tjetër janë kufizuar tek Emrat “*El-Hakim, El-Kerim, Er-Rahim, El’Adilu vel-Hafidhu*”, “*I Gjithurti, Gjithëbujari, Mëshirëploti, i Drejti, dhe Ruajtësi*”. Jo! Të gjithë Emrat Hyjnorë të manifestuar në administrimin e universit e kërkojnë atë.

Shkurtazi: Çështja e Ringjalljes është një çështje mbi të cilën bien dakord: El Hakku, i Vërteti xh.sh nëpërmjet bukurisë së Tij, madhështisë dhe të gjithë Emrave të Tij. Kurani i qartë i cili përmban në vetvete të gjithë librat e profetëve a.s dhe evlijatë dhe djetarët e pastër e të saktë, me të përkryerën e krijesave, Muhammed Eminin a.s.m, mbajtësin e kuptimit të konsensusit të të gjithë të dërguarve dhe profetëve, zbuluesve të realiteteve të fshehur prapa gjërave dhe ngjarjeve, dhe të vërtetët të cilët që të gjithë kanë shpirtëra të lartësuar e të ndritur, dhe universi me të gjitha shenjat që ai përmban. Të gjitha gjërat në univers, qofshin të pjesshme ose universale, pjesë ose të tëra, kanë dy aspekte: Njëri nga ato të dy ka të bëjë me Krijuesin e tyre dhe ka disa ‘gjuhë’ që secila prej tyre tregon Njësinë Hyjnore.

Aspekti tjetër lidhet me qëllimin përfundimtar të ekzistencës së secilës dhe Ahiretin, dhe gjithashtu ky aspekt ka shumë ‘gjuhë’ që tregojnë e dëshmojnë për botën tjetër dhe Ditën e Fundit. Për shembull, ashtu si nëpërmjet ekzistencës tënde si modeli më i mirë i krijimit, ti tregon domosdoshmërinë e ekzistencës së Krijuesit tënd dhe Njësinë e Tij, po ashtu nëpërmjet zhdukjes tënde me shpejtësi, pavarësisht

kapacitetit tënd të gjithanshëm, dhuntive të mëdha dhe dëshirave të paplotësuara për një jetë të lumtur të përhershme, ti tregon botën tjetër.

Urtësia Hyjnore, stolisja gjithëpërfshirëse, përkujdesja Hyjnore, dorëgjërësia gjithëpërfshirëse e mëshirës së Tij, drejtësia e Tij e plotë dhe gjithëpërfshirëse dhe bukuria e ruajtjes vërtetojnë rregullin universal; ashtu siç tregojnë këto për Autorin Krijues të Gjithurtin Mëshirëplotë, të Drejtin dhe Gjithëruajtësin, po ashtu ato tregojnë ose demonstrojnë të vërtetën e Ahiretit, afrimin e Orës së Fundit dhe realizimin e lumturisë së përjetshme.

اللَّهُمَّ اجْعَلْنَا مِنْ أَهْلِ السَّعَادَةِ وَاحْشُرْنَا فِي زُمْرَةِ السُّعَدَاءِ
بِشَفَاعَةِ نَبِيِّكَ الْمُخْتَارِ فَصَلِّ وَسَلِّمْ عَلَيْهِ وَعَلَىٰ آلِهِ كَمَا يَلِيْقُ بِرَحْمَتِكَ وَبِجُزْمَتِهِ
أَمِينَ أَمِينَ أَمِينَ وَالْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ

O Allah! Na përfshi neve mes njerëzve të lumturisë së përjetshme; na ringjall dhe na tubo midis grupit të lumturisë së përjetshme dhe nëpërmjet ndërmjetësimit të profetit Tënd të zgjedhur, na fut neve në Parajsë në shoqërinë e të vërtetshmeve dhe të të pastërtive. Dhe jepi bekime e paqë profetit Tënd të zgjedhur dhe Ehli Bejtit – familjes së tij, siç i përshtatet mëshirës Tënde dhe siç është e meritueshme nga qënia e tij i respektuar e i lartë, dhe na mba neve dhe fenë tonë në paqe e siguri. Amin. Amin. Amin. Dhe të gjitha lavdërimet qofshin për Allahun, Zotin e të gjitha botëve!